

STUDENTEN WEEKBLAD

REDACTEUREN:

MEL. G. F. M. J. VAN GELDER, G. NAEFF, E. J. GRATAMA SZN.,
E. D. H. TELLEGEN, MEL. E. G. F. W. VAES, G. J. DE GLEE.

VAST MEDEWERKER VOOR DE RUBRIEK MUZIEK: C. G. J. DE L'ESPINASSE.
ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

19e JAARGANG.
No. 17.

DONDERDAG
22 FEBR. 1917.

DIT BLAD VERSCHIJNT DONDERDAGS, BEHALVE IN DE VACANTIËN. DE ABONNEMENTSPRIJS IS f 4,—, BIJ VOORUITBETALING f 3,50 PER JAAR. DE JAARGANG LOOPT VAN 1 OCTOBER TOT 30 SEPTEMBER. DE PRIJS DER ADVERTENTIËN IS 12½ CTS. PER REGEL.

TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., DELFT

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AAN HET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

Inhoud.

D. S. C.

D. S. S., G.- en A. V. „Odin“.

Delftsche Studenten-Bond.

Het nieuwe bestuur.

Gedachten en Gedichten.

..... door C. B.

De Hollander als Cultuurprobleem, door J.

Fragment, door Dirk.

Brieven van een O. W'er.

Memento.

Jozef Israëls: „De Wetschrijver“.

Les souvenirs sont comme des parfums.

Vereenigingsleven.

Excursie van Practische Studie naar Amsterdam, door M.
Delftsche Studenten Ethische Vereeniging, door A.

Muziek.

De leiding van het Residentieorkest opgedragen aan Dr. Peter van Anrooy.

Dr. Peter van Anrooy voor „Vrije Studie“, door C.

Piano-avond Joseph Pembaur, door C. v. d. H.

Ingezonden.

Aan Br., door T.

Technische Hoogeschool.

Roosterwijziging.

Aanmelding Ingenieurs-examens, Afd. der Werktuigbouwkunde,
Scheepsbouwkunde en Electrotechniek.

Mededeelingen.

Practische Studie.

Electrotechnische Vereeniging.

Agenda.

DELFTSCHE STUDENTEN-BOND.

Het nieuwe Bestuur.

Zij die meer intensief aan het Bondsleven van het afgelopen jaar hebben meegedaan, zullen beseffen, dat thans in den D. S. B. groote veranderingen hebben plaats gehad. De Bond heeft een evolutie doorgemaakt, een evolutie op geestelijk gebied, die werd ingeleid door de inaugureele rede van onzen voorzitter en die als een keerpunt in het Bondsleven moet worden aangemerkt.

In deze rede werden de nieuwe ideeën, die langzamerhand onder het jonge geslacht waren opgekomen en hoe langer hoe meer wonnen aan kracht, in een bewusten vorm gebracht. Toen werd het ons helder, dat ons een taak te wachten stond. Deze taak is op geestelijk gebied door het oude bestuur voorbereid; de bakens werden verlegd de oriëntering werd gewijzigd. Alle Bondsleden hebben zich eenstemmig hierbij aangesloten en het zal voor het volgend Bestuur zijn weggelegd deze nieuwe beginselen in een practischen vorm te gieten.

Moeilijk zal deze taak zijn, ondankbaar misschien, maar ons nieuwe Bestuur zal zich niet laten ontmoedigen, overtuigd dat het is van den moreelen steun van het betere deel van den D. S. B.

De plicht van de leden zal het zijn ons Bestuur op dezen nieuw ingeslagen weg te volgen.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

Ik was verliefd, verliefd met de taaie hoop van den, dan weer afgestootene, dan weer door een blozend, half afgewend lachje, plotseling hevig aangetrokkene. Ja, ik kon niet nalaten te herdenken als heerlijk de oogenblikken waarin ik geweest was alléén met haar, met haar alleen.

En toch voelde ik, dat ze niet goed was, die liefde, dat ze me ongelukkig zou maken en ik goot mezelf walging in, walging voor al wat haar betrof, walging voor haar karakter, haar gelaat, o, alles; nee! verliefd dat kòn toch niet, dat was toch eenvoudig onmogelijk!

En ik wilde niet meer verliefd zijn, maar het hart laat zich niet dwingen.

En in die oogenblikken dat ik niet wist waar te gaan, waar te tasten in de overal onzekere leegte om me heen, zag ik een mooi meisje en ik zag het nóg eens en daarna meer.

Ik kende haar reeds lang, maar gezien, met het werkelijk intense zien — aandoening trillende — van een liefdebewuste, had ik haar nog nooit.

Toen — op dien dag zag ik het en in me vormde zich een gevoel van diepe bewondering voor het onmetelijk schoone, het heerlijk-vrouwelijke. En elken dag zag ik het weer en telkens weer even schoon.

Toen ben ik haar tegengekomen en samen gingen we in zaligheid en thuis, alleen nu met de herinnering, rees plotseling als een ineens uitslaande vlam uit lang reeds smeulend vuur een ontzaggelijk verlangen naar meer, om meer te kunnen genieten van die schoonheid, zoo nabij.

Zoo gingen we meer met elkaar en telkens was het weer even heerlijk en langzamerhand ging ik meenen het was verliefdheid en ik zeide het haar. En het jawoord overweldigde me. Te weten dat al dat fijne, dat zuivere voor

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

D. S. S., G.- en A. V. „Odin“.

Interacademiale wedstrijden ter gelegenheid van het lustrum voor de A. S. S.- en G. V. „Thor“ op 12 Maart te Amsterdam.

Voor het eerst sedert het begin der mobilisatie hebben er weer interacademiale wedstrijden plaats. „Odin“ zal hieraan deelnemen in de verschillende gymnastieknnummers en een equipe voor sabel uitzenden. Verder zijn er boksdemonstraties waar 2 leden hun beste krachten aan zullen wijden. Nu is de gelegenheid daar om Odin's ouden roem te handhaven.

Laat nu alle leden geregeld komen oefenen opdat een goede ploeg naar Amsterdam zal kunnen worden uitgezonden.

Nogmaals zij er op gewezen dat de oefenavonden als volgt ingedeeld zijn.

Dinsdag van 8½—10 uur Boksen onder leiding van den heer Toepoel

en van 10—12 uur Gymnastiek onder leiding van den heer Van Nieuwenhuizen;

Donderdag van 8—10 uur Schermen onder leiding van den heer De Vos

en van 10—12 uur Gymnastiek onder eigen leiding.

Het Bestuur:

Th. TIDEMAN,
President.
H. L. MATTHIJSEN,
Secretaris.

mij zou zijn, voor mij alleen! en ik vroeg haar of het was voor altijd

En de eerste keer dat ik haar vroeg om een arm, sidderend, niet wetend, de gewaarwording die dat zou geven. Haar hand was zacht, heerlijk fijn en in een onbedwingbare drift drong ik haar tegen me aan en voelde de heerlijke ronding van haar lijf leunen tegen mijn arm

Maar een kus, hoe zou zijn een kus van die lippen, een kus op die wang! . . . doch ik durfde nog niet.

Langzamerhand werd ik echter gewoon aan de gewaarwording van haar lichaam te voelen leunen tegen het mijne en haar arm te voelen liggen in mijn arm.

Meer moest ik genieten van die schoonheid opdat ze niet afstootend zou werken en ik vroeg haar om een kus!

Ik duizelde, boog me over naar haar en het was gebeurd en de gewaarwording was langs me heen gegaan.

Steeds sterker werd de lust in mij om te genieten; ik gaf haar meer kussen, steeds meer en ik trok haar op mijn schoot als we zaten, heel alléén, vèr van de stad. En haar geheele lichaam dan te voelen samenvallen met het mijne, was me een zalig genot.

Maar tegelijkertijd voelde ik dat die liefde nooit bevredigd kon worden, dat het verlangen naar een steeds weer nieuwe impressie de eigenlijke grond was van mijn volharden.

En ik zei haar dat het niet kòn, dat het niet mócht, dat er verschil was in onze godsdienst — dat het ons later zou spijten

En zij was zeer bedroefd en ik troostte haar.

Maar na enkele dagen, nadat ze had uitgeschreid kwam ze me vertellen dat het beter was, zóo en langzaam in één diepe ademhaling van verdriet namen we afscheid.

Na enkele dagen was de gedachte aan het plotseling wreede van het vaarwel opgelost in het dagelijksch leven en ik voelde me verlicht nu en ik ademde vrijer, want ik wist dat ik iets dat niet goed was, had verhinderd te volgen zijn loop

Maar tegelijkertijd kwam bij me boven het verlangen herhaald te voelen de gewaarwordingen dan van de werkelijke liefde.

En het hart dat zoo lang was teruggedrongen geweest deed mij opeens weer herinneren mijn vorige liefde die nog steeds niet was uitgedoofd

En nu ik me bewust werd dat nog altijd aanwezig was de kiem van die groote, eerste liefde, nu wakkerde ik haar aan en ze steeg in minder dan geen tijd weer tot de oude hoogte en ik ging opzoeken haar, die ik me nu voorstelde als nooit vergetene, nooit gefaalde.

Maar nu ik eenmaal gevoeld had de gewaarwording van een ander lievend mij, nu zag ik ook, dat onder haar lachjes en bloesjes verborgen lag, een ziel, zoo overkoud en ongevoelig dat ik schrikte terug en me herinnerde mijn walging eens en ik ben weer heengegaan en was vrij van elke aandoening.

En ik voelde me gelukkig.

C. B.

De Hollander als Cultuurprobleem.

Het is geen wetenschappelijk vertoog, dat ik hier tot U, lezer, richten ga. Eenige losse opmerkingtjes zonder veel onderling verband, ziedaar wat ik onder dit wijds klinkende opschrift wilde verstaan. Wanneer men zoo als eerwaardig gezinshoofd des Zondags uit wandelen gaat door de straten van een stad van ons dierbare Holland, dan treft het den simpele van geest onmiddellijk welk een atmosfeer van onderlinge genegenheid overal hangt, welk een allerliefste bemoeizucht den meesten menschen eigen is. Nu, dat dit in de kleine stedekens zoo vergaat, we zijn reeds lang gewoon dit als vanzelfsprekend te beschouwen en we hebben er de klinkende benaming: „klein-steedsch” voor bedacht, om te kenschetsen b.v. de mentaliteit des geestes van een dame, die een andere dame van achter de vitrage begluurt, om aan al haar vriendinnen in kleuren en geuren de nieuwe japon der begluurde dame te kunnen voor oogen tooveren. Maar o! schrik wanneer niet een nog niet geziene japon, maar een nog niet geziene heer in het gezelschap der dame verkeert en aldus de „belangstellende” zintuigen der dame-met-de-vriendinnen in werking stelt!

De reputatie is een teere bloem, heb ik eens ergens gelezen, en een bekend en algemeen geacht schrijver uit het midden der vorige eeuw, schreef niet ongegrond „over de geboorte en de voorspoedige groei van een praatje”.

Dit dus, zeide ik noemen we klein-steedsch, maar daar Holland slechts één eenigermate groote stad kent, is het zonder meer duidelijk, dat deze eigenschap uit den aard der zaak een vrij algemeene moet wezen. Met deze eenigermate groote stad, bedoel ik zooals je begrijpen zult Amsterdam; Rotterdam is een haven, Den Haag een dorp, en Utrecht telt in 't geheel niet mee. Den Haag heeft men wel de meest cosmopolitische stad van Nederland genoemd. Jammerlijke dwaling! En dit gold nog wel als een aanprijzing om er te gaan wonen!

Is het Hollandsche volkskarakter dan zoo bedenkelijk, dat het slechts in het gezelschap van buitenlanders te genieten valt? Maar stel u gerust. Den Haag is geen cosmopolitische stad, het is een groot Hollandsch dorp, en daarom de „residentie” aangezien het kwistig de meest intrinsieke eigenschappen van ons volk vertoont: de zelfgenoegzame burgerlijkheid en de enghartige bemoeizucht.

Ik zag laatst een heer met hooge hoed op door de Jan van Nassaustraat loopen — en nu is deze buurt toch zeer zeker, een zeer nette bijna „deftige”. — Deze heer dan werd door alle voorbijgangers hoonend belachen of met een veelzeggend glimlachje bezien. O! sancta simplicitas! wat had de arme misdaan. Een heer, die probeerde de losgeraakte veter van de schoen eener hem vergezellende dame — ik geef u toe, dat het onvergeeflijk is, dat een veter losraakt aan een damesschoen — weder vast te strikken, had in een zeer kort tijdsbestek een dergelijke belangstelling bij „het jonge volkje” weten op te wekken, dat een dienaar van den heiligen Hermandad hem een dringende wenk gaf verder te gaan, daar hij volksoploopen veroorzaakte. Politieagenten hebben nooit veel gevoel voor de werkelijkheid gehad, maar een dergelijke miskenning der waarheid

De Nederlandsche wet moest volksoploopen niet verbieden, het is zoo'n onschuldige uiting van het massa-instinct. Men zegt dat wij van Germaanschen oorsprong zijn (vandaar onze vrijheidszin!) maar waar halen we dan deze merkwaardige kudde-dier eigenschappen vandaan, die iemand die het weten kan noemt een kenmerk van den homo alpinus? Men is wel eens bang geweest, dat het Hollandsche volkskarakter zich niet zou kunnen handhaven, maar ik geloof, dat deze ongegrond is, want in ons karakter hebben wij naast de vrijheidszin onzer voorvaderen een zoo in 't oogspringende kleinzielige bemoeizucht en een zoo plumpe burgerlijkheid, die geen der ons omringende naties ook maar in zeer geringe mate als volkseigenschap bezit, en die het ons mogelijk zullen maken, ons bestaan door de eeuwen heen als klein volk van boterboeren en kaaskoopers te handhaven. *

Is niet reeds de beruchte ijzeren hertog uitgegleden in de boterolie, heeft hij zich geen beroerte gegeten aan die kaas? En onderging niet de „roi soleil” hetzelfde lot? Neen, wij Hollanders kunnen gerust zijn: „onkruid vergaat niet”.

J.

Fragment.

Waar zijn wij hier beland, o vriend,
op welke plek van d'aarde staan wij
in welke tijd der menschheid gaan wij,
vraag ik mij af in deze duisternis;
dat hier de menschen niet als overal
zichzelf het licht verschaffen na des daglichtsval?
Huilt er in deze stad noch dief, noch roover
dat ook zelfs bij ontstentenis des maanlichtstoover
geen menschenwerk ons smachtend oog laat merken
of voor ons huizen, boomen grachten zijn of kerken?
Is elk bewoner hier van goeden aard?
O vreemdeling, maak snel uw hart bedaard.
'k Zal zeggen, wat gij vraagt, want ben bekend
met alles dezer stad. 'k Ben hier student,
een tijd, genoeg om elk ding te doen kennen,
een paar jaar, heeft m' aan 't goed en kwaad doen wennen
vergetend, dat er andere steden zijn
doet ook 't verlangen naar die steden ons geen pijn.
De stad noemt d' eene vuil, maar d'ander mooi
omdat de grachten aardig zijn in bladerentooi,
men oude huizen vindt en kerken, prachtig overwelfd,
mijn vriend, uw voeten staan hier in het stadje Delft.
Maar ach, de arme slaapt, terwijl hij loopt, nu al
wanneer ik juist veel moois vertellen zal
en toch heeft hij gelijk, te slapen is het beste
waar ieder slaapt, als in dees stille veste.

Met 't laatste heb ik waarlijk niets beoogd
alleen een slot — want niets weet 'k meer, mijn pen
[kapot, mijn inkt verdroogd.

DIRK.

Brieven van een O. W'er.

Mijn oom Karel die een geweldige O. W. maakte, heeft zich uit de zaken teruggetrokken en woont nu op een villa in Zorgvliet. Zijn brieven aan mij bevatten zijn ondervindingen in een voor hem geheel nieuwe wereld. Maar laat ik hem zelf in zijn eersten brief aan het woord laten.

Villa „Pretty Home”. DEN HAAG, 2 Mei 1915.
No. 3893.

Beste Jan.

Wat speet het ons allemaal dat je niet op het feest hebt kunnen komen; je hebt er veel aan gemist.

Weet je waar het voor was? Ik kon het natuurlijk niet op de invitatiekaart zetten, maar 't was ter eere van mijn vijfde millioen, dat de vorige week binnengeloopen is. 't Was een prachtig feest, mijn vrouw in de zijde en Julie en Lucy nog mooier en alle beursvrienden in rok en allemaal staken ze speeches af op mijn werkkracht, geluk, vrouw, enz. enz. (Maar daar ben ik weer tot mijn slechte gewoonten vervallen; Wim heeft me nog zoo gezegd me niet in feesten te verlustigen, daar eenvoud het kenmerk van het ware is en daar dit feest niet eenvoudig is het dus ook ware niet).

Maar nu moet ik je over Wim vertellen. Die Wim is je neef Wim, die ik in de gelegenheid stel om met September naar Delft te gaan. Hij wilde altijd al zoo graag, maar zijn vader kon het niet betalen. En diezelfde Wim zal me nu helpen bij een plannetje dat ik sinds mijn eerste millioen al in mijn hoofd draag. Het is het volgende.

Ik zou bij mijn vijfde millioen uit de zaak gaan en zien wat er verder nog in de wereld bestaat.

Je kan met vijf millioen zoo geweldig veel doen; goed doen, kwaad doen (automobielen hangt me al de keel uit) reizen en nog veel meer, zooals je natuurlijk wel weet; maar nu bestaat er ook nog Kunst, Litteratuur, Wetenschap, Verkade, Liberty, Spiritisme en wat al niet meer. Daar weet je als beursman eenvoudig niets van.

Wim zal van mij „het Leven leeren kennen” (Leven moet je altijd met een groote L schrijven, in tegenstelling van „leven” met een kleine „l”). Ik begrijp er natuurlijk nog niet veel van, maar Wim zegt dat het heel mooi wordt.

Al vroeg zat er die behoefte bij mij in. Toen ik als kleine jongen bij Karels & Co. was, had ik niet genoeg aan het schoonhouden van de inktpotten en het aanmaken van de kachel; ik wou weten of de klerk getrouwd was, waar de rijst vandaan kwam en nog veel meer. Toen zeiden ze me dat het me niet aanging, maar ik geloof toch dat dit een begin was van het verlangen om het Leven te leeren kennen.

Wim wil me ook de „Essencie” van het Leven leeren kennen. (Ik hoop dat ik het goed geschreven heb).

Dat is nog veel belangrijker. Wat het Grootboek is van een zaak, is de Essencie van het Leven; daar zit alles in en daar haal je alles uit.

Ik kan het niet laten om alles bij de zaak te vergelijken. Wim houdt daar niets van, maar er is toch veel overeenkomst.

Bij voorbeeld dit, waar ik vannacht over heb liggen denken. Als je dood bent heb je geen leven meer, maar het Leven is er nog wel” zegt Wim en ik zei vroeger altijd: „Als je dood bent heb je geen zaak meer, maar de zaak is er nog wel.” Een merkwaardige overeenkomst. Dit is Filosofie, dat komt later ook.

Wim heeft het met me gehad over Materialisme en Idealisme. (Je moest eens weten hoeveel belangrijke dingen op „isme” uitgaan). Zaken behooren tot het Materialisme, roeien bij het Idealisme tenminste wanneer je buiten de boot kijkt naar het landschap. Het laatste is natuurlijk veel beter en wat gek is, ook prettiger; dat komt niet veel voor, behalve wanneer je alles van een zeer hoog standpunt beziet (zegt Wim).

We hebben geroeid en werkelijk er kwam iets over me. Wim zegt „Ontzag”. Geen angst, de boot was breed genoeg. Maar vooral toen de zon onderging en ik voor in de boot zat en mijn vrouw achterin voelde ik het. Toen begreep ik ook het verschil tusschen Idealisme en Materialisme; het eerste was vóór, het tweede achter me.

Mijn vrouw wou de boot laten stilliggen om „de esthetica te bedrijven” zeide ze, maar Wim werd boos en roeide door; ik vond het ook niet passend. Later zeide ze nog van het landschap dat het „net een gekleurde ansicht was, zoo mooi.” Toen heb ik me ook geërgerd en ik geloof nu dat mijn vrouw niet mij gevolgd is naar het Hoogere Standpunt.

Als ik voor me uitzie bemerk ik steeds nieuwe dingen waar je vroeger niet aan gedacht hebt. Wanneer je vroeger aan me vroeg of ik liever een oude molen of een nieuwe had zei ik natuurlijk „een nieuwe.” Maar nu zeg ik „de oude.” Waarom ik dat zeg, is te moeilijk om je uit te leggen.

Waarom ik dit eigenlijk aan je schrijf weet ik niet, maar 't is alles zoo merkwaardig.

Je oom KAREL.

Memento.

Aan den heer Paardekooper.

Avond en regen
straten en stegen
lagen verlaten in koudnatte glanzing.

Langs lichtende huizen,
warm-veilige kluizen,
langzaam en sleepend een oudzwakke man ging.

In bij een bakker, zijn oogen
glinsteren op en gebogen
telt hij ernstig zijn geld neer, en vijf op een rij

op het wit van de toonbank
ligt zijn armelijk loon, dank
een langen dag zwerven op zoek naar kárwij.

„Brood 's opgeslagen,
juist weer vandaag, en
't kost nu zes centen in plaats van een stuiver.”

Open de mond van den oude,
sprakeloos, en door het koude
klamnatte lichaam gaat angstige huiver.

Bakker grijpt brood van de planken,
weldaad bewust, en bedanken
laat hij zich tweemaal. Dan midd' in een plas

Met gulzige beten
staat de oude te eten,
— toen kwam mij 't begrijpen wat armoede was.

Jozef Israëls: „De Wetschrijver”.

Gekromd door jaren werk, zit d' oude schrijver,
en vult met sierlijk schrift het grauwegeel perkament;
De moede oogen zijn het matte licht gewend,
en stramme hand omklemt het stift steeds stijver.

Zoo gaat hij voort met taaien, ouden ijver,
en teekent één voor één de teksten, zoo bekend.
Op 't schrijven valt verdwaald een schijnsel van de Lent'...
— De stilte ligt rondom als donkren vijver,

waarin van tijd tot tijd de buurtgeluiden vallen
of dreuning van een klok, die even stilte vult:
Dàn hij soms opschrikt, denkend aan niet verren tijd,

wanneer voor 't laatst die klanken rond hem zullen schallen.
— Doch spoedig gaat hij verder met het vroom geduld
van die den vrede vond en mint de eenzaamheid.

Les souvenirs sont comme des parfums.

Herinneringen zijn als bloemengeuren
uit toovertuin, die rust achter de deuren
van het verleên.

Zij komen soms door windezucht gedragen
door d' avond heen
en glijden in 't halfduister van mijn kamer
met stille schreên.
Heel even maken zij mijn hart weer fier en
zoo heel tevreên.

Doch langzaam gaan z' in koele nacht vervagen
zacht één voor één
en droefenis is om mij in de kamer.
'k Ben weer alleen
't Is alles stil. Door hooge populieren
gaat windgeween.

A. F. DE GRAAFF.

(Zie verder Tweede Blad).

ADVERTENTIEN.

Hofleverancier.

BLOEMENMAGAZIJN - HOUTTUINEN

TELEFOON INTERC. No 6.

Ondergeteekende bericht hiermede zijn geëerde clienteele, dat hij met ingang van heden zijn BLOEMISTERIJ, annex ONDERHOUD VAN TUINEN en VERSIERINGEN heeft overgedragen aan den heer G. P. J. TIMP, die de zaak op denzelfden voet onder firmanaam zal voortzetten.

Hij maakt van deze gelegenheid gaarne gebruik zijn oprechten dank te betuigen voor het steeds zoo ruim genoten vertrouwen en beveelt zijn opvolger in aller gunst aan.

Hoogachtend, S. BRUIGOM.

Leverancier van het D. S. C.

Onder referte aan vorenstaande neemt ondergeteekende de vrijheid zich beleefd aan te bevelen, zullende evenals tot dusverre aan artistieke afwerking en prompte bediening de meeste zorg worden besteed.

Hoogachtend, Fa. S. BRUIGOM.

G. P. J. TIMP.

DELFT, 15 Februari 1917.

Emile Colassin, Maassluis, Boksleeraar

Amateur Kampioen van België.

Lessen in Engelsch en Fransch Boksen.
Zweedsche Gymnastiek (syst. Müller).
Algemeene Lichamelijke Ontwikkeling.
Zelfverdediging.

PRIVAAT- en BESLOTEN CLUBBESSEN. De laatste worden gegeven Donderdagsavonds van 6 $\frac{1}{2}$ tot 8 uur, in het gebouw „DE GEMEENSCHAP”, Agneta Park, DELFT.

D. S. M. T. C. „EUPHONIA”.

Sub. ver. van den D. S. B.

ALLE INGESCHREVENEN aan de T. H., die lid wenschen te worden van de Delftsche Studenten Muziek- en Tooneelclub „EUPHONIA”, worden DRINGEND uitgenoodigd tot bijwoning van de Algemeene Vergadering op Maandag 26 Februari 1917, 's avonds 8 $\frac{1}{2}$ uur in „HOTEL CENTRAL”.

HET BESTUUR.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

85 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, W. DE HOOGH.

≡ „AU FIGARO” ≡

G. KIELA. ✂ ✂ KAPPER.

Oude Delft 166.

Schuin tegenover Museum „Huis Lambert van Meerten”.

Gebr. A. & C. DE WOLF,
GARAGE EN STALLING.

Noordeinde 40. -:- Telefoon 41.

Agenten der Dayton Motoren

Uit voorraad leverbaar.

Door inruiling een Excelsior 1915 electrisch, compleet.
Leverbaar 28 x 3 banden.

OUDE DELFT 120. - DELFT.

Uitzending van Diners.

Jachtschotels - Nassi-Goreng.

Aanbevelend,

Oude Delft 120 :: Chr. F. RÜTER.

Hôtel „CENTRAL”.

WIJNHAVEN 6-7.

Café-Restaurant 1e Rang.

OUDE DELFT 92.

Afzonderlijke Biljartzaal. Nieuwe Wilhelmina-Biljarts.

Zalen voor Vergaderingen, Déjeuners, Diners en Soupers.

Ook Diners bij abonnement. 5-7 uur Avondschootels à 70 cts.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 22 FEBRUARI 1917. No. 17.

VEREENIGINGSLEVEN.

Excursie van Practische Studie naar Amsterdam.

Zondag 11 Februari hield het Civiel- en Bouwkundig Studenten Gezelschap „Practische Studie” een excursie naar Amsterdam. Nadat de deelnemers zich te 10.40 hadden vereenigd aan 't Centraal station wandelde men naar 't scheepvaarthuis, welk gebouw bezichtigd werd onder leiding van architect Van der Meij. Een indruk over dit gebouw neer te schrijven is zeer moeilijk, omdat het zoo bijzonder is in velerlei opzicht. En als ik hier spreek van „bijzonder” dan houdt dit woord geen kwalitatieve schoonheidshoedanigheid in zich, maar slechts een aanduiding van het afwijkende van wat men gewoon is in de gebouwen — ook de moderne — voor karakteristieks aan te treffen. Opmerkelijk is de levendigheid, doch tevens hiermee gepaard gaande een sterke onrust, die evenwel slechts zelden disharmonisch wordt. De conceptie van het geheel, de verdeling in traveeën is mooi te noemen, echter maakt het gebouw, ondanks zijn aanzienlijke afmetingen geen overweldigend imposante noch grootsche indruk. De kleur is bijzonder gevoelig en geeft bij zonnig weer een prachtig rijk aanzien aan het geheel. De veelvuldige toepassing van lood bij deze kleur baksteen is zeer schoon. De bovendaklijn is niet fraai, echter is dit deel van het bouwwerk nog niet af en valt als zoodanig buiten een critische bespreking. Wat het inwendige betreft, is het opmerkelijk dat de ruimten betrekkelijk klein zijn tegenover de zeer zware muren, en dit treft te meer waar we hier te doen hebben met een gewapend beton constructie. De details zijn vaak heel mooi, vaak ook wat men „eigenaardig” zou kunnen noemen. Er is ontegenzeggelijk zeer veel rijkdom aan ideeën en veel scheppingskracht in dit bouwwerk, maar toch zal het op de meeste beschouwers eerder een „verbaasde” indruk maken, dan een sterke schoonheidsimpresie teweegbrengen, en dit is m.i. voor een deel te wijten aan de „fouten” die het bevat, voor een ander deel aan de onrust, die er uit spreekt. Er is aan den eenen kant een overlading van detailversiering, aan den anderen kant soms armoede aan vormgeving. De kleur is meer dan de lijn door den ontwerper doorvoeld, en dit zoeken in picturale richting brengt zeer veel gevaren met zich. De bezwaren door sommigen geopperd over irrationalisme kan ik niet deelen. Immers het verwerken van baksteen als bekleedingsmateriaal voor gewapend beton is geenszins onlogisch te noemen. En een voordeel is juist, dat de baksteen hier en door vorm en door aanbrenging zeer duidelijk als bekleedingsmateriaal is gebruikt. In hoeverre ieder deze toepassing hier geslaagd — d.i. schoon — vindt, is dan een kwestie van persoonlijke smaak. Maar hoe men ook in zijn aesthetische apréciatie tegenover het scheepvaarthuis moge staan, als cultureele uiting is het ongetwijfeld belangrijk en meen ik ook dat het daarom voor alle deelnemers der excursie interessant d.i. belangwekkend is geweest om met dit bouwwerk kennis te maken.

Na een gemeenschappelijke lunch togen de deelnemers 's middags naar het gebouw van de Algemeene Nederlandsche Diamantbewerkers Bond aan de Fransche laan. Deze schepping van Dr. H. P. Berlage treft door soberheid en eenvoud. Een soberheid, die zeer zeker niet in alle deelen bevredigt. Prachtig is de uitgang, en ik geloof, dat dit wel het hoofdmoment in het ontwerp is, en dat de rest daaraan wat ondergeschikt is geworden. De raamverdeling is heel harmonisch; echter de gevelbeëindiging is niet mooi. Opmerkelijk is het zeer groote steenformaat, dat hier is verwerkt. De binnenarchitectuur is zeer simpel. Het trappenhuis is niet erg fraai, terwijl de kleuren der wandbeschildering in dit trappenhuis zelfs bepaald leelijk moet genoemd worden. De directiekamer is zeer rustig en eenvoudig. De wandschilderingen van R. N. Roland Holst zijn bijzonder mooi wat lijn en kleur betreft, terwijl ook de gedachte in elk der drie tafereelen op zeer schoone wijze tot uitdrukking is gebracht. De muurschilderingen in het Vergaderlokaal vind ik minder gelukkig, zoowel wat ontwerp als wat de uitvoering betreft, terwijl de schilderingen ook niet zeer duurzaam blijken te zijn. Het geheel maakt een enigszins mistroostigen en kalen indruk.

Tot slot meldde het programma voor Zondag een bezoek aan de arbeiderswoningen van architect De Klerk gelegen

in de Spaarndammerbuurt. Deze „doen” heel aardig. De constructie is hier en daar zeer eigenaardig. De hoofdaantrekkelijkheid is hier ook weer de kleur. Het ontbreken van een dak, terwijl de gevel beëindigd wordt door een breede band, die als dak werkt, maakt een vreemd effect, en het geheel krijgt daardoor iets van een tooneeldecor, hetgeen nu niet dadelijk als een aanbeveling voor een gebouw kan dienen.

Maandag 12 Februari bracht het gezelschap — na zich weer vereenigd te hebben aan 't Centraal om 10.40 v.m. — onder leiding van Prof. C. K. Visser en Prof. J. Klopper een bezoek aan Heineken's Bierbrouwerij en koelhuis, waar architect Oriëndag zoo welwillend was de excursionisten rond te leiden.

Het koelhuis, schoon zeer eenvoudig in bouw en constructie, is een aardig voorbeeld van utiliteitsbouw. Er is gestreefd naar een absolute isolatie, welke met behulp van een kurk-teer preparaat is bewerkstelligd. De enorme fusten in drie verdiepingen geven een typisch kijkje op de uitgebreidheid van het bedrijf. Ook de machinekamer en het brouwhuis in de eigenlijke brouwerij waren zeer het bezichtigen waard, en een korte uiteenzetting bracht de bezoekers enigszins op de hoogte met den gang van het bedrijf.

Ook thans vereenigde een gemeenschappelijke lunch de deelnemers, na afloop waarvan — onder speciale leiding van Prof. Visser en Dr. Teneden, directeur der Zuider-Gasfabriek, de geheele namiddag gewijd werd aan een zij 't dan tendeele ook vluchtige bezichtiging van het complex der Gasfabriek gelegen aan de Amstel. Dit mag zeer zeker wel het belangrijkste deel der excursie genoemd worden. En slechts zeer zelden zijn wij, studeerenden, in staat een werk van dergelijken omvang in oogenschouw te nemen.

In 't kort wil ik hier het geziene memoreeren, en vermeld dan in de eerste plaats het kippen van een wagon kolen, 't welke op een merkwaardige en doelmatige wijze geschiedt. Verder de stokerij waar het ledigen en vullen der retorten werd bijgewoond; het drogen der cokes; het cokes-transport met behulp der elektrische cokesbaan door de lucht. Het schaftgebouw voor 't personeel; de badinrichtingen; de huishoudelijke inrichting voor mangelen en strijken van handdoeken en ondergoederen. Het gebouw voor teer en ammoniakfabricage. De inrichting voor aanzuigen en wegpersen van het gas, het gebouw voor natte reiniging, het regulatoren gebouw, de watertoren, de gashouder. Tenslotte het kantoorgebouw, in 't bovengedeelte waarvan de woning van den adjunct ingenieur is gelegen.

Ik voel wel hier verre van een volledig overzicht te hebben gegeven, maar de hoeveelheid is te groot, om een achtereenvolgende opsomming van het geziene mogelijk te maken zonder daartoe in verklaringen omtrent den samenhang der verschillende bedrijfsonderdeelen te moeten overgaan, en dit zou mij te ver voeren — terwijl ik nog buiten beschouwing wil laten in hoeverre het mij mogelijk zou zijn hiervan een duidelijk overzicht te geven. Ik wil me dan ook tot het voorgaande bepalen.

Naast een overpoeiering met kolenstof, heeft het bezoek aan de Zuidergasfabriek stellig aan alle excursionisten een buitengewoon belangrijke hoeveelheid wetenswaardigheden en indrukken bezprgd. Daarom geloof ik dat allen Prof. Visser ook wel zeer erkentelijk zullen zijn dat hij den leden van Practische Studie in staat heeft gesteld dit groote werk, dat zijn schepping is, onder zijn leiding te bezichtigen.

Met een betuiging van hulde aan de dames deelneemsters voor de kranige wijze waarop zij hebben deelgenomen aan de bezichtiging van dit uit den aard der zaak wat ruwe bedrijf, meen ik dit excursieverslag wel te kunnen besluiten. De excursiedagen behooren al weer tot het verleden, maar zij zullen stellig niet nalaten bij te dragen tot de verhooging van de esthetische en practisch-technische ontwikkeling van ons allen. M.

Delftsche Studenten Ethische Vereeniging.

LEZING van den heer DE BAZEL over „Godsdienst en Bouwkunst”.

De heer De Bazel ving zijn voordracht aan met te wijzen op 't goede, om de verhouding tusschen godsdienst en bouwkunst te blijven definiëren, ondanks den oorlog, die zooveel schoone bouwwerken vernietigde.

Hij wil er geen aanspraak op maken in één avond alles volledig te belichten, in verband met elkaar, maar stelde zich voor alleen enkele essentiële wisselwerkingen te behandelen en wel niet over de godsdienstvormen i. h. b., evenmin als hoe de bouwkunst deze dient, te spreken.

Volgens hem is de godsdienstbeoefening de beoefening van de vermogens tot scheppen, kunst 't leeren tot het

brengen van methoden in vorm en leven. Zoo is de bouwkunst de godsdienstige handeling, evenals alle actie van menschen om God te eeren.

De bouwkunst toont ons den gang van het leven zelf; van de verwezenlijking tot de offering van het leven. Zooals de ontwikkeling van den mensch gaat tot de oppermensch, zoo zal in het hol en de hut het principe van de tempel zijn te vinden. Maar dit is het meer beperkte doel. Voor de onsterfelijke ziel is vereeniging van het profane leven met het ideale leven noodig.

De Godsdienst leert ons eigenschappen en qualiteiten hoe te leven, door z'n levens- en zedeleer: de geestelijke levensvorm wordt ontwikkeld tot een hogere functie.

In de tempelbouw is schoonheidsoverweging niet zoozeer het motief, ofschoon opperste schoonheid er mee samengaat; de wetten die onzen geest raken, liggen in het mystieke levensbeginsel. Zoo treedt in de tempel het hoogste met het laagste in verbinding, ieder element op zich zelf treedt zoodanig naar voren om de kracht, de hartstocht, die alles voortbracht ons nog levendiger te doen zijn.

Hierna gaat spreker het onderscheid in karakter na tusschen de kunst der oudheid en die der tegenwoordigen tijd. In de oudheid bij de bouwkunst vastgebonden, doch langzamerhand komt een grootere loswikkeling en vrijheid tusschen doel, functie en vorm. Daarna werd ons in groote trekken het historisch verloop geschilderd; hoe achtereenvolgens de trappen van een steeds hooger leven werd bestegen; hoe steeds er was de strijd tusschen: kracht en intellect. De kracht, die zich manifesteerde in de vorst en de priester bij de primitieve volken, bracht deze tot de schepping van reusachtige, doch gebonden bouwwerken; maar dan bindt het intellect strijd aan en de eerste opbloei hiervan vinden we bij de Grieken; hier was niet de vorst of priester de grondslag, maar het soevereine volk. In den Romeinschen tijd werden, ongetwijfeld door de werking van het Westersch bewustzijn, de elementen meer ontleed, de antipool der oudheid werd gevormd, het Christuskind geboren, dat tot op dezen tijd, met telkens andere te voorschijn tredende elementen leeft.

Vervolgens verduidelijkte spreker het bovenstaande met een uitgebreide collectie lichtbeelden en na ons zijn gedachten over de moderne bouwkunst meegedeeld te hebben, werd de vergadering gesloten.

A.

MUZIEK.

De leiding van het Residentie-orkest opgedragen aan Dr. Peter van Anrooy.

Zoo zijn onze wenschen in het vorige S. W. uitgesproken vervuld; de belangrijke dirigentzetel is ingenomen door Dr. Peter van Anrooy, wien na zijn benoeming de gelukwenschen van geheel muzikaal Nederland deelachtig werden. En geen wonder, waar een juist onder de groote toonkunstenaars zoo gewaardeerd dirigent als Van Anrooy deze zoo moeilijke functie zal gaan waarnemen, hebben allen zich verheugd, niet alleen uit vriendschap maar ook vanwege de buitengewone aanwinst voor het Haagsche muziekleven. Hij zal ontzettend veel te overwinnen hebben; met moeilijkheden kampen, waar wij, gewone „luyden” geen natie van hebben; edoch, gezien, wat hij te Groningen en te Arnhem presteerde, zijn wij vol vertrouwen, dat hij ook in de Residentie zal overwinnen. Hoe de orkestleden zelf er over denken? Wij willen ons liever niet in gissingen wagen maar wel weten wij, dat er een drukke tijd voor hen zal aanbreken. De sleur van „jaren” her is voorbij, en zij zullen wel inzien, dat zij er zelf ten slotte de dupe van zouden geworden zijn. Nog vernamen wij, dat Dr. Peter van Anrooy met algemeene stemmen benoemd werd.

Dr. Peter van Anrooy voor „Vrije Studie”.

Onderwerp „Brahms”.

Zoo zagen wij den toekomstigen Haagschen dirigent Dinsdag j.l. in ons midden om ons in te wijden in de kunst van den door hem zoo buitengewoon hoog vereerden toonkunstenaar „Brahms”. Spreker begon zijn voordracht met op het eenigszins typische te wijzen, dat juist Brahms iemand was, die over zichzelf en zijn kunst nooit wilde spreken, zoodat men dan ook na zijn dood geen enkel manuscript of iets van dien aard vond: hij had ze alle verbrand. De tegenstelling met Wagner (spreker noemde Wagner, Brahms antipode) die de muziek gebruikte als

secundaire factor, nam spr. waar om de grootheid van den *absoluten* muziek van Brahms aan te toonen. Bij Wagner is het drama onmisbaar, waardoor hij dan ook in staat was zijn schitterende opera's te componeeren; de muziek vervult hier echter absoluut een secundaire rol. Brahms echter hield zich aan de regel: „L'art pour l'art”, en vroeg zich doorgaans niet af „wat moet ik nu eens voorstellen”, zooals spr. ons o.a. van „Strauss” in diens „Tondichtung Don Quichotte” over het geblaat der schapen vertelde. Ook haalde spr. verschillen tusschen Beethoven en Brahms aan, die in het kort als volgt te formuleeren zijn: Beethoven komt tot ons, maar wij moeten tot Brahms komen. Ziedaar het groote geheim van het tot nogtoe nog betrekkelijk weinig apprecieeren van Brahms werken. Men geeft zich doorgaans te weinig moeite en als een eerste aanhooren niet bevalt, geeft men het op. Juist een lange studie van deze kunstwerken, geeft de voldoening, dat men langzamerhand van de groote schoonheid doordrongen wordt. Spr. schroomde dan ook niet Brahms „Deutsches Requiem” een moderne tegenhanger van Bach's „Matthäus Passion” te noemen.

Na de pauze speelde spr. ons eenige werken voor, hierbij een „blinde greep” uit de rijke voorraad doende.

Dat Peter van Anrooy geen concertpianist is, zal geen mensch hem kwalijk nemen; edoch wij luisterden met buitengewoon veel genoegen naar de „Deutsche” en „Ungarische” Töne, waarin hij ons het Weensche leven wist voor te stellen; naar het prachtige stemmingslied „Auf dem Kirchhof”, en het daarop volgende „Mainachte”, naar het heerlijke „Adagio” uit de 1ste Symphonie en tot slot naar de prachtige voordracht der „Intermezzo”, waarin Brahms zichzelf overtrof. — Om met spr. te spreken, hopen wij dat velen, naar aanleiding van deze lezing zich meer voor Brahms zullen gaan interesseeren. Een warm en krachtig applaus, bewees, dat de aandachtig luisterende toehoorders, het „gesprokene” zoowel als het „gespeelde” gedeelte der interessante voordracht op hoogen prijs stelde. C.

Piano-avond Joseph Pembaur.

Voor een vrij goed bezette zaal gaf de heer Joseph Pembaur Vrijdag l.l. een „legenden- en balladen”-avond als derde van de drie abonnementsconcerten in dit seizoen. 'k Moet er iets over zeggen, want het is zeker wel deze zoo uiterst begaafde kunstenaar, die forsche naklanken in 't muzikale gemoed heeft doen schalmen!

Pembaur! Neen, het was niet zoozeer de pianist, maar... was het niet de musicus, de echte artiest, die zich uitsprak? de musicus, die tegelijk is literaat, filosoof en dichter, en die ons daardoor kon meeslepen in zijn heerlijk diep serieuze kunst. Dat was de man die ons Brahms moest geven en kon geven, ons dwong zijn opvatting over den grooten componist te deelen, ons werkelijk intens moest doen genieten van de weliswaar zware en dikwerf zoo ondoorgroondelijke Brahms-composities, maar die immers zoo hoog-oprecht en rein ons weergeven de donkere en lichtende elementen van het zieleleven, die toch het domein van de muziek vormen. Dat was zijn Brahms-spel, zooals ik het u moet weervertellen met een stem, natrillende van de gewekte emotie.

Na de pauze kregen we eerst Chopin te hooren, nl. vier balladen van den grooten piano-componist. Ik heb nooit Chopin zóó hooren spelen, zoo teeder in zijn fijnheden en zoo gepassioneerd in zijn fortissimo's. Ook Liszt werd met zeer veel temperament gespeeld, maar ik zeg er liever niet veel van; 'k houd niet van de geweldige Liszt-piano-effecten, waar de techniek zoo ongeveer alles aan moet brengen.

Ik ben niet in details getreden over de verschillende nummers van het program; mijn bedoeling was veeleer mijn algemeenen indruk te uiten, en een hopen op waardeering voor dergelijk spel. Want Joseph Pembaur is een groote, zeer hoogstaande kunstenaar, die dat wat hij bereikte, moet gekregen hebben door een ontzaglijke studie, een musicus die een machtig temperament gepaard laat gaan met een diepe, heilige ernst, een verhevenheid in opvatting, die... misschien wel eens wat somber aandoet.

Dan — nog iets. Van verschillenden hoorde ik opmerkingen of liever (kan het anders?) ook aanmerkingen. Zoo werd bijv. beweerd: „Ik heb Elly Ney dit hooren spelen en die deed 't veel mooier.” Maar m'n lieve menschen, weest toch niet altijd zoo ontzettend critisch: dádelijk klaar te staan met een dergelijk gezegde, heusch, ge maakt u wat wijs. M. i. is de opvatting van Elly Ney bijv. over Brahms een geheel andere dan die van Pembaur. Ik geef u de raad: als ge naar een concert gaat, luister dan goed naar hetgeen men u te hooren geeft, begin vóoral niet met te gaan vergelijken en becritiseeren, en... ge kunt nog wat genieten!

C. v. d. H.

INGEZONDEN.

Aan Br.

Uw eerste stukje over vriendschap heb ik kunnen waardeeren en ik heb vermoed dat gij niemand met dezen vriend bedoelde, d.w.z. wel quasi iemand, om uw meening een vorm te geven. Maar wat gaat gij nu beginnen? In uw 2e stuk spreekt gij uzelf immers tegen en brengt zodoende ons arme lezers geheel in de war. Gij zegt daarin ronduit, dat gij geen bepaalde persoon bedoelde en dat er in Delft en wellicht ook elders zoo weinig ware vriendschap voorkomt. Goed, gij mist deze. Maar nu neemt gij later weer de pose aan van diep teleurgesteld en ontnuchterd te zijn, gij noemt uzelf een arme. Mijnheer Br., uw armoede lijkt mij zoo wel iets op die van een arbeider, te lui om te werken en nog het meest op de pose van een vrek. Of zijn met deze armen wellicht alleen anderen dan gijzelf gemeend, die wel persoonlijke teleurstellingen gehad hebben? Zij zullen wel niet goed de analyse van hun eigen geval door een buitenstaander kunnen velen. En wat het tekort aan ware vriendschap in Delft zoowel als elders aangaat, wat dus uw eenigst verdriet is, dat zal nog wel zoo erg niet wezen. Uw verwachtingen en eischen zijn te hoog, de vriendschap tusschen twee groote mannen is toch geheel anders als die van gewone menschen en gij moogt het ons (Delftenaren) toch niet kwalijk nemen, als wij niet aan u voldoen. Ook komt het mij voor, dat gij alleen vraagt en bijna niets wilt geven, men moet toch werken als men arm is en bovendien is er aan het vinden van een vriend in iemand zoo veel toeval verbonden, dat het gewaagd is, over dit alles te gaan klagen, voor dat men een lang leven achter den rug heeft, vol ervaringen, tenzij een bepaalde deceptie ons er toe dwingt; dit was evenwel bij u het geval niet. Ten slotte is het zoo kwaad niet, dat ware vriendschap wat minder voorkomt, dan men zou wenschen, de waarde stijgt er door evenals de appreciatie ervan. Of klaagt gij er ook over, dat dat de ware liefde zoo zelden in 's menschen leven een rol speelt, één of hoogstens twee keer? En dan kunt gij u toch immers nog best amuseeren zonder vrienden, gij schrijft maar stukjes in het S.W.

Br., ik vind het jammer, dat je den heer A. hebt willen antwoorden; had hem toch laten praten, juist waar het voornaamste wat je wilt beweren, toch al, behalve door A., door iedere S.W.-lezer begrepen is. Een brief aan A. had volstaan. Nu jij je (quasi) vriend het bestaan ontnemt, maakt het heele geval een erg pedante indruk. Waarom schrijf jij toch eigenlijk zoo graag op een eenigszins duistere wijze, als je bang bent, dat de menschen het niet zullen begrijpen?

T.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

Roosterwijziging wegens brandstofbesparing.

Het college van Prof. Versluys op Maandag 9—10 uur voor het 1e jaar zal voorloopig worden gegeven op Dinsdag van 9—10 uur, in zaal L.

Afdeeling der Werktuigbouwkunde, Scheepsbouwkunde en Electrotechniek.

Ingenieursexamens vóór de Zomervacantie 1917.

De Voorzitter van de Afdeeling der Werktuigbouwkunde, Scheepsbouwkunde en Electrotechniek der Technische Hoogeschool maakt bekend, dat zij, die wenschen deel te nemen aan een der Ingenieursexamens, welke door genoemde afdeeling zullen worden afgenomen vóór de Zomervacantie van 1917, zich hiervoor schriftelijk hebben aan te melden bij den Secretaris der afdeeling, Prof. C. B. Biezeno, w.i. (*uitsluitend gebouw W. en S. Nieuwe Laan 76, te Delft*) vóór 4 Maart 1917 onder overlegging van het getuigschrift van met goed gevolg afgelegd candidaatsexamen.

Formulieren voor de aanmelding zijn verkrijgbaar in den technischen boekhandel van J. Waltman Jr. te Delft.

MEDEDEELINGEN.

Civiel- en Bouwkundig Studenten Gezelschap
„Practische Studie”

Lezing op Vrijdag 23 Februari 1917, in Zaal 135 Gebouw W. en S., Nieuwe Laan 76. Aanvang 8 uur.

Spreker: Ch. C. Coomans, c. i.

Onderwerp: Oeverafschuivingen en Dijkverzekeringen.

Electrotechnische Vereeniging.

Gewone Vergadering op Vrijdag 23 Februari 1917, des avonds ten 8 ure, in het gebouw „Ons Huis”, Oude Delft 201.

Spreker: Ir. H. W. L. Brückmann, e. i.

Onderwerp: Het electrotechnische instrumenten bedrijf te Delft voorheen en thans.

AGENDA.

ROTTERDAM.

23 Febr. Groote Schouwburg. 8 u. N.V. Rotterdamsch Tooneel. Leugenaars.

23 Febr. Tivoli Schouwburg. 8 u. Ned. Tooneel. Blanke Slavinnen.

Heden en volgende avonden. Geb. v. K. en W., 8 u., Sign. Antonio Dimicaeli; Concertgeb. Pschorr. Ital. Heerenorkest; Casino, 7½ u., Afkloppen; Circus Schouwburg, 7½ u., De Verborgenheden van Parijs.

DEN HAAG.

23 Febr. Gebouw voor Kunsten en Wetenschappen, 8 uur. Ned. Opera. Dir. G. H. Koopman. Paljas en Cavalleria Rusticana.

23 Febr. Diligentia. 8 u. Lezing Mij. Diligentia. Prof. Keunen.

23 Febr. Princesse-Schouwburg. 8 uur. Tooneel-ensemble Louis de Vries. De Andere.

23 Febr. Kon. Schouwburg. 8 u. N.V. Tooneelvereeniging. Naakt Model.

ADVERTENTIEN.

PAANAKKER & Co.
BINNENWATERSLOOT 32.
TELEFOON 770.

GROOTE KEUZE IN:

**Heeren-, Dames- en
Kinderschoenwerk.**

Electrische Maat- en Reparatie-Inrichting.

ZOOEVEN VERSCHENEN:

**Handleiding tot het vervaardigen van Stereogrammen
(Anaglyphen)**

DOOR

A. M. VAN DER WEL.

Prijs f 1,25.

Uitgave van de TECHNISCHE BOEKHANDEL
EN DRUKKERIJ J. WALTMAN JR. — DELFT.

— Binnenwatersloot 33. —

Technische Boekhandel en Drukkerij
J. WALTMAN Jr. - Delft.

Nieuwe Uitgaven.

Natuurkundige Vragen en Vraagstukken. 3^e druk.
door Prof. Dr. M. DE HAAS. Prijs f 2,30

Beknopte Handleidingen.

- No. 33. Hefwerktuigen, door G. H. W. VAN AKEN. 2^e druk.
„ 38. Stoomwerktuigen en -ketels. 2^e druk.
„ 40. Wiskundige opgaven voor het Propaedeutisch Examen,
door Dr. E. H. M. BEEKMAN. 2^e druk.

Ontwatering en Bevloeiing, door T. VAN MAANEN.
DEEL I. Ontwatering. Prijs f 5,—

Bibliotheek van de Moderne Hollandsche Architectuur.

DEEL I. A. J. VAN STRAATEN JR.
A. JACOT.
A. D. N. VAN GENDT.
in 3 stukken f 30,—, in linnen prachtband f 35,—.

DEEL II. H. P. MUTTERS JR.
J. VERHEUL DZ.
FOEKE KUIPERS.

Moderne Hollandsche Interieurs.

- I. Binnen-Architect R. REENS. Prijs f 3,50
II. Onder den St. Maarten. „ f 3,50
Ter perse III. Het Binnenhuis te Amsterdam. „ f 3,50

Een Rijks-Electriciteits-voorziening van Nederland,
door Ir. H. H. DOYER. Prijs f 1,—